

MILAN SPANK: Šariš

Když jsem byl denním rozkazem určen jako eskortující poddůstojník k doprovodu jednoho vojína k soudu na východním Slovensku, projela mnou vlna vzrušení, ale také i strachu. Eskortování bylo u našeho útvaru tvořené různými pochybnými elementy sice častou věcí, ale zatím se mne netýkalo z důvodu mého zobáckého stavu. Nyní jsem byl ale již povýšený, tedy seřezaný do krve na zadku a pupku a jako eskorta jsem tedy mohl fungovat.

Strach pramenil z jednoho jediného důvodu, to že mi doprovázený voják někde zdrhne a podle útvarových zvyků mne za toto zavřou. Právě takto dopadl kamarád Honza, jenž doprovázel jakéhosi cikána, jenž mu rafinovaně doma podstrčil svou mladičkou sestřičku k zašukání si a během Honzíkova ulevování si tlaku ve varlatech mu prostě a jednoduše zdrhнул. Honza za to dostal 21, ovšem v base a hned měl vojnu o tři týdny delší.

Vzrušení pak pramenilo z více věcí. Samozřejmě jsem musel zaplatit symbolickou daň za to, že se celý týden budu moci poflakovat mimo kasárna, navíc nám velitel dovolil ubytování v rodině vojína, takže kluci rozhodli o pořádném nářezu před odjezdem, aby prý se mi ve vlaku lépe sedělo. Anténou od vysílačky mi vyměřili poctivých šlehů, až jsem měl zadek temně fialový od krásných jelit.

Tento zvyk nebyl u naší baterie ničím novým, bití na holé zadky bylo velmi oblíbenou činností a vůbec to nemuselo být za trest, prostě jen tak, pro uvolnění se. Většina našich kluků řezala ráda, stejně jako rádi občas pŭlky nastavili a nechali si je řádně zmalovat.

Doprovázeným vojínem byl jakýsi Peter, devatenáctiletý kluk z vesnice kdesi za Prešovem, čerstvý nováček. Nějak blíže jsem jej neznal, spal na jiném pokoji, jenom za sprch jsem si jej vybavoval jako pěkně roslého, navíc asi sexuálně nadržného. Ne že by tedy bylo vzácností vidět ztopořené klacky, o to na vojně nouze opravdu není, ale Peterovi stával při sprchování snad pořád.

A protože se nějakým nedopatřením zatím vyhnul iniciačnímu nářezu pro splynutí s kolektivem a zadek měl na to jak dělaný, začal jsem sprádat plány jako pavouk. Byl jsem sice mazákem, ale takovým na baterky, jako každý absolvent. Navíc doposud jsem z mazácké vojny okusil jen tu horší stránku, i když horší jak pro koho. dostat výprask mi nevadilo, stejně tak plnění dalších zobáckých povinností, k nimž zejména patřilo jako na každé pořádné vojně uspokojování sexuálních potřeb mazáků.

To se mi líbilo také, až jsem se musel krotit aby kluci nepřišli na to, že jsem géčko doopravdy. Jako zobáci jsme byli drženi zkrátka, mazáci si dali pečlivou práci nás hlídat, abychom někde v skrytu neonanovali či se nedejbože nevykouřili. Párkrát se nám to sice povedlo, ale mladá těla si toho žádala nepoměrně víc a tak varlata byla stále napnutá k prasknutí.

Můj svěřenec byl naprostým ideálem. Kluci z východu byli obecně živější, se sexem se nepárající, stejně tak je bavilo SM nejrůznějších druhů. Navíc Peter tím, že byl čerstvý nováček, byl ještě dost vyvalený, dalo se počítat, že bude poslouchat a že si tedy velmi pravděpodobně užiju.

Jako naprostý poklad jsem od velitele dostal přípis, jenž obsahoval tzv. společenskou záruku,

podle nějž s velkou pravděpodobností měl Peter u soudu dostat podmíněný trest. Jeho provinění bylo celkem prosté. Před odjezdem na vojnu se s kamarády z vesnice kdesi porvali a někomu snad zlámali ruce či co. Fakt ale byl, že ostatní mladíci byli již trestaní, takže to podle místních zvyklostí musel Peter vzít na sebe. Trochu jsem tomu sice nerozuměl, nicméně po návštěvě onoho svérázného kraje jsem se tomu nedivil, stejně jako jiným věcem.

Protože přesun přes celé tehdejší ČSSR trval celý den, museli nás vzbudit již před třetí hodinou a tehdy jsem se na potměšilé chodbě setkal s Peterem poprvé blíže. Byl trochu rozespalý, v žlutém pyžamu trochu připomínal kuře, byl jako každý nováček ostříhán dohola a z poklopce bez knoflíků mu trčelo ztopořené péro. Před cestou jsme se museli vysprchovat a oholit, takže jsem jej zahnal do sprch, v noční dobu prázdných a pomalu přikročil k plnění svého plánu.

Stejně jako mazáci dříve nám jsem vzal hadici se studenou vodou a chladil mu genitálie tak dlouho, až mu pnutí v péru trochu povolilo, i když ne nadlouho. Hned jsem jej taky sprdnuł za nevyholené pohlaví, to bylo totiž u naší baterie jedním ze symbolů, byť šlo o symbol praktický. Vojenské slavníky zejména ve srubech výcvikových prostorů totiž obývají nepříjemní cizopasníci jménem filcky a být vyholený po celém těle je jedinou obranou.

Divné jen bylo, že Peter i po skoro měsíci chloupky má a to pěkně kudrnaté. Samozřejmě jsem jej na toto upozornil a sdělil mu, že pro nedostatek času jej osobně vyholím u nich doma, aby byly zvyky dodržovány. Jen jsem to řekl, podchlazený penis se opět vymrštil do ztopoření.

Byl jsem naprosto spokojený, i když jsem kluka naoko pokáral:

„ Jo vojna není kojná, tlačej kulky, tlačej, že? " Peter samozřejmě musel přitakat:

„ Ej tak je to správne, ako zobák musím byť nadržaný. "

Začínalo se mi to opravdu líbit. Dlouhou cestou lesem na nádraží jsem už kluka opatrně testoval a když jsem zjistil, že mi nejspíš neutěče, oznámil jsem mu, že budeme bydlet u nich doma a ne v prešovských kasárnách, čímž jsem jej naprosto získal. Slíbil by mi modré z nebe a taky toho hodně splnil, i když kromě sexuálních zážitků to bylo hlavně skvělé jídlo u nich doma na vsi.

Jako správní vojáci na volné noze jsme hned v Plzni při přestupu nakoupili pivo, rum, Peterovi se rozvazoval jazyk, i když vůbec upejpavý nebyl. Z Prahy jsme již částečně cestu trávili v jídelním voze a já začal kluka zpracovávat. Protože nebyl ještě podroben iniciačnímu výprasku, začal jsem právě u něj. Chtěl jsem na něj stejně jako naši mazáci pouštět hrůzu, aby měl strach, ovšem to jsem narazil. Peter nesl velice nelibě, že se na něj při bití zatím nedostalo a sám přišel s nápadem to napravit. Důvodem bylo to, že se před kamarády doma chtěl pochlubit svým hrdinstvím a jak známo, sám si nikdo zadek do modra pořádně neseřeže.

Další debatu jsme již vedli ve velice zasvěceném duchu vojenského povyšování, zejména jaký nástroj je nejbolestivější a nejvíc zadek rozseká. Svým svěřencem a nyní již i kamarádem jsem byl mile překvapen. Slovenští kluci obecně měli tyto rituály rádi a s chutí si o nich vyprávěli, ale Peter byl opravdový požitkář. Shodli jsme se tedy rychle na tom, že asi nejlepší pro rozsekání zadku je vojenský cop, tedy tři opasky spletené dohromady, které zadek opravdu nakrájí na nudličky a když se rozřezaná kůže natře něčím lihovým, tak je to bolest opravdu ukrutná.

A než jsem přišel sám s nápadem že bych mu vlastně doma mohl zadek seřezat sám, aby se měl čím v krčmě pochlubit, přišel s tímto nápadem sám. Neodmítnul jsem, ale nechal jsem si slíbit, že si napráskat nechá opravdu pořádně a podle mého gusta, což Peterovi plně vyhovovalo. Nástroje k vyrobení onoho cepu jsme sice neměli, naše dva opasky již byly ošoupané a měli jsme jen dva, ty musí být však aspoň tři a úplně nové, aby měly ostré okraje, ale Peter mne ujistil, že doma mají spoustu jiných nástrojů, které jsou bolestivé nejméně stejně tolik.

Tím jsme se dostali na téma číslo dvě, a to domácí tělesné tresty. Peter se pochlubil, že jej doma řezali stejně jako mladší bratry pořádně a hodně často:

„ Tak ma byť, mladých chlapcou je treba rezať do krvi. ”

Tady vyvstal jeden problém - při pořádném bití na vojně je kluk uvázan, aby jej kamarádi mohli pořádně zmlátit, ale i s tímto si Peter věděl rady. Samozřejmě že věděl, že při pořádném bití se musí uvazovat a k tomu prý doma mají dobrou lavici.

„Na tej sa dá rezať až tečie krv a strieka semeno, ” popsal mi vybavení jeho otce.

Když již padla zmínka o semenu, nemohl jsem se nezeptat jak to s ním je. Peter mi nahlásil, že je panic, protože u nich mohou s ženou šukat až po svatbě, do té doby musí být slečny pannami. Původně jsem mu chtěl zašukání dovolit, abych se na něj mohl jako dozor dívat, ale nyní se měnila situace. Otevřeně jsme se mohli bavit o jiných druzích sexu, samozřejmě že onanii, ale kupodivu mu nebylo cizí ani kouření a šukání do zadku. Sám mi s úsměvem nabídl, že doma u nich si můžeme zapíchat jako bejčci. Opět se nedalo než souhlasit.

Do jejich derevně jsme dorazili hluboko po půlnoci, navíc pět kilometrů pěšky, když jsme již neměli na taxíka. S Petrem to celou dobu šilo, těšil se na všechno. Na borovičku, na výprask, na "trtkanie".

Uvítání bylo mohutné. Peter prišiel domov, buch a jedna litrovka borovičky byla ve sklenicích. „ No servus, ” říkal jsem si a svou porci likvidoval do muškátu na okně při vědomí, že kluka musím doručit dopoledne k soudu. Naštěstí si mého absentování v pitce nikdo nevšiml, ale Peter ani jeho rodiče a bráškové nevypadali opile ani po třetím litru. Divné.

Najednou jsem zbystřil pozornost a fascinovaně civěl na futro u dveří, kde za kroužek na rukojeti viselo něco naprosto fascinujícího. Býkovec. Ale jaký. S rukojetí silnou snad tři centimetry, pak se ponenáhlu zužující v metrové délce na profil necelého centimetru. Ne kruhového, ale čtyřhranného. Naprosto jsem neodolal a musel si jít nástroj prohlédnout zblízka. Peter mi se smíchem říkal:

„ To je materiál,co? ” Jeho otec pak s plnou pýchou:

"To je pedagogia, čo. To platí aj na takýchto samcov, " myslíc tím své tři syny.

Za dané situace nemělo naprosto smysl něco hrát, na to bylo následný týden příliš krátkou dobou. Byl jsem sice ve zlatem vyzdobené vycházkové uniformě svobodníka absolventa a měl jsem reprezentovat jak vysokoškolačka tak lidovou armádu opovrhující údajně barbarskými rituály, ovšem pohled na býkovec ve mne vzbuzoval takové asociace, že vše ostatní šlo stranou. Navíc ke všemu jsem ucítil zatepání krve v údu a ten se mi narval do nohavice kalhot s takovou vervou, že nemohl jít vyndat či přeložit na nějaké jiné místo. Protože jsem byl jen v

košili bez saka, musel by to vidět i slepý.

Kdybych ale jen já. Peter to měl úplně stejné, jeho bráškové, šestnácti a sedmnáctiletí taky, tak to bylo ještě lepší, byli totiž v trenýrkách po nečekaném probuzení. A jejich otec taky. Jediný komu v danou chvíli nestálo péro byla jejich matka.

Vzal jsem nástroj s obdivem do ruky a zakomíhal s ním lehce. Svištělo to. Slabě, ale svištělo. Zkusil jsem rychleji. Svištěl víc.

„Na chrpte sú salámy najlepšie, ako prsty," okomentoval mé počínání Peter, vědoucí po našem vlakovém rozhovoru dost.

Já jsem ovšem také věděl, že ve východoslovenských vesnicích spolu kluci bojují vzájemným bičováním se, takže jsem si přestal úplně hrát na inteligenta a dal jasně najevo, že bych to docela rád zkusil, třeba druhý den.

Jestli jsem měl z nápadu nějaké obavy, tak byly naprosto zbytečné. Sám Peterův otec řekl, abychom si to klidně rozdali, „vraj to je zdravé, přídete na jiné myšlienky. Taká poriadna bitka, to je ako trtkanie, možno aj lepšie." Já civěl jak pružina z pohovky.

Zajímavá rodinka mezitím přeci jen ukončila požívání borové vody, snad jen patří pro úplnost dodat že jsem zíral na jejich zásoby ve spíži. Měli tam plných pět přepravek po dvanácti lahvích. Zeptal jsem se decentně svého vojína na důvod takových zásob, na což mi naprosto upřímně odpověděl: „Čo keby v konzume nemali." dál jsem to již nekomentoval.

Ještě než jsme odešli spát, Peter mi ukázal své poklady ze šuplíku. Boxer, nunčaky a jakýsi řetěz, tím vším se údajně místní mládenci mlátí na diskotékách. Rázem jsem ztratil chuť něco takového navštívit. Arsenál jsem ohodnotil jako přeci jen trochu nebezpečný a logicky se zajímal o následky. Peter mi ukázal část těla. Do té doby jsem si toho nevšiml, ale měl po celém těle řadu jizev, o kterých ale nešlo říci že by mu neslušely.

Šli jsme spát. Opět další překvápko. Čekala na nás veliká postel s jedinou velikou duchnou. „Však jsme vojáci, ne?" pronesl jen Peter a svlíkl se do trenýrek. Udělal jsem totéž, navíc jsem si rázně stáhl i trenýrky, jestli totiž v něčem vypadá mladý muž antisexuálně, tak to jsou vojenské trenky. Peter z nich vyjel s radostí taky, ono zbavit se zelené barvy byla jedna z největších radostí.

Bylo to hezké. Oba jsme jak jinak než ztopoření, ovšem u Petera to taky znamenalo smůlu. Teprve nyní jsem si vzpomenu na slib z kasáren ohledně vyholení pubického ochlupení svého svěřence a protože znalý věci, jak děsně rafinovaně to provedli mazáci nám, nechtěl jsem o tento zážitek ochudit. Vyholení ohanbí je zážitek sám o sobě, i když je proveden klasickou mokrou cestou s použitím mýdla a štětky, to by ovšem nebyli vojáci aby si prožitek nějak nezpestřili. K tomu je třeba úplně nová žiletka ve strojku, naopak vůbec ne holicí mýdlo. Bleskově jsem sáhl do tašky, nástroj vytáhl a Peterovi jen nařídil sednout a roztáhnout nohy. Poslouchal jako hodinky.

S citem, abych jej zase moc nepořežal jsem jej zbavil kudrnaté ozdoby. Držel jako beránek, ono to přejíždění ostrého nástroje po velectlivých místech zklidní kohokoliv. Za chvíli měl podbříšek a šourek hladký jak prvňáček, tedy akorát že prvňáčkům většinou nestojí dvaceticentimetrový úd. A aby měl zážitek maximální, tak než se stačil nadát, nalil jsem do dlaně dávku Pitralonu a čerstvě vyholenou kůžičku mu s láskou ošetřil. „Jů-ááá, jů s chutí

zavýskl a vylítl tak, že jsem kulky ani málem nestačil pustit. K mé velké radosti se na posteli mrskal jak kapřík.

Děni pochopitelně nemohlo uniknout jeho bratříčkům, obývajících podobné lůžko na druhé straně pokoje a zvědavě se přišli podívat co jsem Peterovi provedl.

„ Kokot zajebaný, sviniar akýsi. Kurva bohová, moje vajcia. Úchyl perverzný, debil jeden. Do boha, já som myslel že viem mučiť, ale také svinstvo." posléze již trochu mírněji a uznale:
„ Ty by si mohol byť kráľom mazákom, také niečo mi nespravili ani na internáťe."

Bráškové se samozřejmě zajímali, co jsem jejich hrdinnému nejstaršímu sourozenci provedl, že řve jak tur. „ Vajcia mi oholil a natrel Pitralónom debil jeden zasratý. Boha jeho ja sa poščijem."

Kluci se samozřejmě mohli potrhat smíchy, byli to zdraví agresivní samečci již od pohledu a na svíjejícího se Petera byl úchvatný pohled, navíc tuhle zradu naprosto nečekal. „ Sa nesmejte, debili jedni, sprav jim to tiež, idiotomjedným blbým. Inžinier že vraj, inteligent. Perverzák jeden blbý, zasratý. Tak som už nereval zo tri roky. Děsať medvedích tláp som na guľky vydržal a nezareval, jaũũ, ako dlho to bude trvať."

Pak přišlo mezifinále - z rudého penisu (zlomyslně jsem mu natřel i žalud) vyletěl bez jakéhokoliv jiného podnětu stříkanec někam daleko do pokoje. Nebylo celkem divu, Peter coby zobák největší díky péči mazáků neměl výron dobré dva měsíce a teď to tedy přišlo.

„ Ty kokot, ako od byka. Chuj jeden, s tým by si vyhrál preteky na intre aj do dialky, aj do množstva." Ohodnocení pronesl prostřední z bratrské trojice.

Peter se začínal uklidňovat, on ten Pitralon zas tak hrozný není, akorát že kdo to nezná tak je v šoku. Kdo to zná a chce se vyrajcovat silně, nechá si to udělat vědomě. Podobné účinky má i kopřiva a lesní mravenci, jenže kdo má doma mraveniště...

Nyní již seděl a organizoval děni. Mezi klukama panovaly vztahy ne nepodobné mazáckým, já v tu chvíli byl mazákem největším a podle této logiky musel jako první na řadu jít ten nejmladší. Vyměnil jsem žiletku, po suchém holení je nepoužitelná a taky Peter trval na tom, aby si bráškové užili stejně.

Mariána jsem holil rychleji, přeci jen ještě neměl tak hustý kožíšek. Držel také jako beránek, zvědavý. Opět trocha Pitralonu do dlaně, kulky do ní a cák - ani nestačil zaječet a odstříkl někam do daleka. „ Tomuto somárovi to spravím bratsky sám." Chtěl jsem sice zaprotestovat, prostřední kluk měl varlata velmi pěkná, ale kamarádsky jsem Petera nechal poškádlit svého bratra.

S těmi varlaty to vůbec byla legrace. Naše elitní četa totiž byla cvičena pro boj zblízka, takže jsme zdaleka se nemohli spolehnout na pouhou střelbu ze samopalů a „zabíjení" anonymně a na dálku. Z toho důvodu jsme měli hodně hodin sebeobranu a jiného rvaní se. Protože jediným účelem bylo soupeře nějak zneškodnit, cvičilo se všechno možné a co povídat, kulky jsou k tomuto účelu jako dělané. Však také náš podporučík a instruktor v jedné osobě trval na tom, abychom se do těchto citlivých míst třefovali a byli vůči bolesti odolnější. „ Jen ho zatahej za vejce," ponoukal nás při výcviku, „ patřej k tělu, tak mu s nima zakruť."

To ovšem nebylo poprvé co jsem se s něčím podobným setkal, i když nyní šarišskou vesnici

musím opustit a na nějakou chvíli se vrátit do let klukovských. Bylo mi třináct, právě jsem jako jeden z prvních kluků ve třídě docela vypěl velmi mne začalo bavit vše bolestivé a to jak pasivně, tak aktivně. Jednoho krásného dne jsem tak objevil vývěsní skříňku u sokolovny, kde byly fotografie z tréninků a zápasů volnostylařského oddílu starších žáků. Fotografie mne velice vzrušily. Byli na nich totiž do zápasnických přiléhavých dresů oděni kluci zhruba mého stáří, samozřejmě že velice dobře vyvinutí se svalnatými těly. A pak to hlavní - pod dresy se naprosto jasně rýsovaly varlata a péra, na některých fotografiích bylo i vidět když varle zpod dresu vyklouzlo a svou kulatostí dráždilo, jinde zase bylo při zápase jasně vidět, že při chvatech se soupeři tahají za koule. Byl jsem unesen. Navíc v té době vyšel časopis Sedmička pionýrů s titulní fotografií dvou žákovských zápasníků na nějakém turnaji zobrazující dva soupeře ve chvatu, kdy ten zadní nasadí přednímu chvat zvaný dvojitý Nelson a z záklonu se snaží soupeře zvednout a povalit. Tomu se dres zařít tak, že obě varlata vyklouzla ven a byla krásně vidět. Taky ten časopis tehdy zmizel z pultů jako blesk.

S fotografiemi ve skřínce jsem se tehdy svěřil kamarádovi Mirkovi, s nímž jsem podnikal ledasjaké sexuální a SM experimenty, jemu se to líbilo také, dokonce focené kluky ohodnotil, že mají koule jak husí vejce a zrodil se nápad se do oddílu přihlásit. Prali jsme se oba rádi, bolest jsme měli rádi též, navíc na některých fotkách se nám zdálo, že kluci mají jelita. Docela to vypadalo, že je trenér mrská, což se nám oběma líbilo.

Vzpomínám si totiž na popis výchovy kluků ve staré Spartě, kdy zápasníky pobízeli k větší agresivitě pruty a biči, stejně jako na indiánské hry, kdy mladíci hrající cosi jako lakros byli obklopeni ženami a ty je pobízely šlehy biče. Celkem logicky jsme také odhadli, že by nám podle starých zvyků mohli na uvítanou pořádně nařezat a nebo zmučit.

Schválně jsme se ještě šli podívat v sobotu na žákovský turnaj a odhady se nám celkem potvrdily. Sposta kluků v dresech, pěkně svalnatých, s pořádnými koulemi. A při zápasech bylo vidět, že si je dokáží pěkně zmasírovat, což potvrzovali kluci po ukončeném zápase, kdy šli krokem námořníků s roztaženými nohama a uznale se chlubil tím, jak je soupeř stiskl na žlázách.

Ono se to sice nezdá, ale varlatům to celkem prospívá, což mi posléze později potvrdila dívka mého mladého spolupracovníka, který při fotbalovém zápase chytil jednu pěknou balonem mezi nohy: „No to zas bude Honzík večer šukat jak bejček, ten když dostane na koule, tak je potom jak zběsilej.“

Samozřejmě že to pověděla s chutí, Honza měl totiž krásný veliký penis a drobná dívka při souložení slastně řvala bolestí z tvrdě pronikajícího penisu. Totéž nám na vojně potvrdil i náš poručík. Trenoval s námi, takže kopanec či plesknutí taky občas dostal a sám nám říkal, že když bolest poleví, je večer nadrženej jako pes.

Takto informováni o zápasení jsme se s Mirkem vydali do sokolovny na trénink. Rodiče nic nenamítali, pro vyspívající pubescenty je bolestivé zápasení jenom prospěšné. Zaklepali jsme na dveře šatny a vstoupili. S přáním stát se členy oddílu. Trenér se nás zeptal, jestli se rádi pereme a také, jestli vydržíme i bolest. Odhodlaně jsme přikýkli. „Dostáváte doma výprask?“ Oba jsme potvrdili že ano a že pořádně, s jelity a domodra. Trenér souhlasil že to tedy můžem zkusit a že se máme rovnou vysléci.

Na trenincích bylo zvláštní to, že se kluci sprchovali nejenom po nich, ale i předem před navlečením dresů. Pro nás platilo totéž. Trenér nám jen našel nějaké dresy, které jsme si zkusili. Mirkovi seděl dobře, mně byl malinko malý a pěkně se mi zařezával jak do zadku, tak

do varlat, což mne při pohybu dráždilo. Příjemně.

Zase jsme se svlíkli a šli se sprchovat. Trenér jen poznamenal: „Začneme za půl hodiny, tak je trochu promasírujte, ať se vidí co vydrží. To mi úplně stačilo, péro mi vylítlo do ztopoření jak pružina, Mirkovi jakbysmet. Kluci se kamarádsky smáli. Ve sprchách nám ale uznale řekli, že na třináct roků máme pěkná těla a taky čuráky, odborně se zeptali i na to jestli už stříkáme. Moc dlouho to nebylo, ale už jsme si je honili.

Kluci se sprchovali ve dvojicích, při mytí se již pleskali dlaněmi a štípali klouby, ale to hlavní mělo teprve přijít. Nejstarší kluk, něco jako kapitán, nás poslal zpět do šatny, kde prý najdeme dvě masážní pomůcky. „Musíme vás na uvítanou trochu namasírovat, aby jste si dnešek dobře pamatovali. Najít rituální nástroje nebylo těžké, visely v jedné ze skříněk a již jen z pohledu na ně jsem byl vzrušený neskutečně. Byly to dvě černé plastické hadice od sprchy.

O prázdninách jsem podobnou dostal od strýce na záda a věděl jsem, že to děsně bolí a hlavně nádherně dělá jelita. Ovšem překvapení přišlo až ve chvíli, kdy jsme černé hady sejmuli z háčku. Hadice totiž byly daleko těžší než normálně, přitom byly stále krásně ohebné. Vypadalo to divně, takže jsme je zkoumali, ale na vtip nepřišli.

Mírek s ní zkusil švihnout a jen poznamenal: „Tak po tomhle budou jelita jako prsty, dneska tutově spíme na břiše. Tohle by se líbilo tátovi, to je lepší než ta šňůra od žehličky.“

Já jen doplnil: „Tak dneska si prdel užije,“ ale bylo to u obou beze strachu.

S Mirkem jsme o sobě věděli, že nás výprasky dráždí a vzrušují, ale jaksi nám nebylo umožněno se při nich vidět. Na skautském táboře ano, tam jsme spolu dokonce bojovali bičem, ale domácí nářezy jsme dostávali každý zvlášť a mohli si jen ukazovat šlince a jelita.

Kluci se zatím bavili naší nervozitou z nástrojů a zlomyslně nám prozradili co s hadicemi provedli. Bylo to jednoduché - zalepili kec zátkou, dovnitř nacpali diabolky a zalepili i druhý konec. Vzrušením jsem cítil, že by mi zadečkem neprotáhli ani stéblo, moc dobře jsem věděl že to bude strašně bolet, kluci byli od pohledu pěkní sad'ouři a navíc docela vymakaní.

Mirkovi jsem přenechal první pořadí, abych se mohl dívat a vychutnat si jak se bude svíjet, navíc jsem měl vyzkoušené že pak mám na seřezání větší chuť. Čtyři kluci dovnitř z tělocvičny švédskou bednu, z níž sejmuli horní díly tak, aby kožená deska byla přesně v úrovni našich břich. Mírek rázně předstoupil, přehnul se a čtyři kluci po něm s chutí čapli a ruce i nohy mu přitiskli k hranám. Vypadal nádherně, zadek měl vyzývavě vystrčený, mezi roztaženými nohama bylo vidět naditý šourek, na druhé straně mu ruce sahaly až k zemi. Dva kluci se postavili z obou stran, zdvihli hadice a šlehli s nimi. Mírek se jen prohnul, co mu sevření dovolilo. Jediné co mohl bylo kroutit hlavou. Napnutý zadek po mlasknutí hadic nejdřív zbělel, ale vzápětí se mezi dvojici otisklých tlustých pruhů vevalila krev a jelita rostly před očima.

Do desáté rány držel bez hlesu, pak už začal k radosti kluků skučet, ale hrdinně. Na dotazy jestli nechce milost řval, ať řežou dál, že chce být zápasník. Každý z kluků měl dvě rány, v oddíle jich bylo dvacetpět. Dávali s chutí, jak Mirkovi, tak potom mně. Řval jsem taky, ale po Mirkově vzoru taky tak, že ať řežou pořádně, ať je prdel fialová.

Když jsme to měli za sebou, zadek byl snad dvojnásobný a děsně oteklý. Kluci trenérovi zahlásili, že jsme fakt dobrý a mohlo se začít s treninkem. A tady, než jsem se stačil nadít,

mně jeden z kluků povalil na žíněnku a aby mi mohl nasadit chvat, sáhnul mi zezadu mezi nohy a řádně stiskl varlata. Povolil a pleskl dlaní. Poražen jsem byl jedna dvě, dlouhé minuty jsem pak seděl schoulenýna bobku a čekal, až mne koule přestanou bolet. Mírek se kroutí vedle. Trenér nám jen vysvětloval, že to patří k zápasu a že si časem zvykne.

Vrátím se nyní na Šariš. Peter Jurkovi oholil po vojensku ochlupení, sevřel varlata do dlaně a řádně je promasíroval Pitralonem. Jurka držel jak beran, ocas mu trčel vzhůru, ale nevystříkl. Zlomyslně jsem Peterovi poradil, aby bráchovi „nalouskal ořechy." To bylo totiž na vojně jedno z oblíbených mučení. Klukovi se chytlo varle mezi klouby prstů, stisklo a stisklé nechalo vystřelit ven. Je velmi bolestivé, ale jak říkal náš instruktor, koule se musí trenovat a potom se bojovník nesloží po prvním úderu.

Druhá oblíbená věc byla medvědí tlapa, to se zas do rozkroku pleskne uznale dlaní. Vypadá to sice drsně, ale k výcviku to patří.

Vůbec však nejbolestivější je telefonování. Jako kluk jsem jednou odvážně přelézal elektrický ohradník, špatně došlápl a dostal takový šlehanec elektrikou, že jsem myslel že jsem vykleštěný. Koule mne bolely několik hodin a to tak, že jsem myslel že je mám olověné a jak kokosové ořechy.

Když potom jednou na vojně při ubytování ve srubech začali mazáci obcházet postele a zobákům dávali z polního telefonu šlehy, byl jsem pěkně vzrušený. Ve srubu nebylo po večerce moc vidět, bylo jen slyšet zaskučení postiženého. Protože jsem byl až na konci pořadí, dostal jsem tvrdou erekci. Když se na mne mazáci vrhli a stáhli mi tepláky, vystrkoval jsem na ně ztopořené péro. Ke své smůle. Kam to dostávali ostatní kluci jsem nevěděl, ale u mne si mazáci vybrali varlata.

Jeden obnažený konec drátu mi omotali okolo pytlíku tak, že mi koule stáhli. Natočili telefon a pak to začalo. Druhým holým koncem začali rejdit okolo mého těla a naznačovali dotyky, nejvíc pochopitelně okolo podvázaných varlat. Měl jsem docela strach, bylo nám sice v rámci výcviku řečeno že vykastrovat takhle nelze, ale protože jsem věděl jak to bude děsně bolet, tak jsem se vyloženě chvěl strachy.

Čtyři kluci mi seděli na těle, jeden dokonce v jednu chvíli tak, že jsem obličej měl zarytý do jeho zadku, ale toho nechali, protože jsem neviděl na rejdění vodičem. Po dlouhých minutách trápení se konečně varlat dotkli. Bylo to jak kopanec od koně, děsně jsem zařval a po uvolnění se svíjel jak had.

U sedmnáctiletého Jurka jsem tedy ochotně s Peterem spolupracoval při mučení výstavních kulek. Kupodivu snesl vylouskání asi dvaceti ořechů a šel se svíjet s nejmladším bratrem do postele, já s Peterem jsme pak zalezli pod duchnu do té své. Byli jsme dost vydráždění, takže po chvíli pošťuchování a štípání se klouby prstů (jsou z toho pěkné podlitiny) jsme si sáhli na vejce. Tvrdě. Stiskali jsme je, povolit nechtěl ani jeden, až to bolelo tak že povadla erekce.

Před usnutím jsme se ještě smluvili, že druhý den po návratu z Prešova od soudu se pořádně porveme, aby jsme si bolestí vybili svou nadrženosť. Peter nebyl sice tak velký jako já, ale měl fantasticky svalnaté tělo, navíc se rvát uměl. K tomu všemu ještě měl rád úderý právě na varlata a docela dost tak vydržel. S nápadem jsem souhlasil, ale vymínil jsem si, že si v druhém kole napráskáme tím býkovcem.

Nápad padl na úrodnou půdu, kluk byl S i M zároveň. Bití měl vysloveně rád, snad ještě víc

než já a i když jednoduchou formou, dovedl popsat že pořádné spráskání je pro něj totéž co „trtkanie.“ Jako vojáci jsme si mohli dovolit se zbičovat opravdu důkladně a to i po zádech a přivodit si ostrou bolest.

V euforii jsme si ještě smluvili namazání krvavých ran (nepochyboval jsem že budou) speciální vysokoprocentní borovičkou. Peter si jen slastně představoval jak „budeme revat' ako zvieratá“.

Začínal jsem cítit velmi silné sexuální napětí, navíc se nově na scéně objevili ti dva adolescenti, z nichž Jurko měl krásně zmalovaný zadek gumovou hadicí z internátu a byl na jelita pěkně pyšný.

Tedy - u naší čtyry měli výprask rádi vlastně všichni kluci a dovedli jej prožívat. Ale Peter byl opravdový labužník, navíc jsem čím dál víc dostával chuť si s ním pořádně zapíchat. Celkem to vypadalo že nebude proti.

O erotickém působení výprasků a bičování se jsme na vojně celkem věděli. Protože se dodržovalo pravidlo sexuální abstinence ve dnech výcviku pro větší agresivitu, sexu jsme se věnovali jen o víkend. Během týdne, když to s někým šilo už moc, nechal si napráskat ve hře zvané maso a zklidnil se. To celkem nebylo překvapivé u devatenáctiletých kluků, i když i ti byli speciálně vybráni již v přijímači.

Recept byl jednoduchý - poddůstojníci přijímače kluky pečlivě sledovali, případně nějaký nářez „naaranžovali“ a sledovali nováčky, komu se postaví péro. Komu se ztopořilo, byl jasným adeptem k velitelské baterii.

Co mne ovšem docela překvapilo bylo to, že na SM hrátky byli chytlaví i mí kolegové, absolventi a to starší a i ženatí. Jako úplně první se mi takto vybarvil pozdější výborný kamarád Aleš. Hned první den, po pár hodinách na vojně se nějak připltl na pokoji k provádění velmi bolestivého pupenda. Já se sice nenápadně chtěl podívat taky, ale bitý kluk byl obklopen hradbou těl diváků atak jsem jen slyšel mlaskání ran a skučení kluka. Alešovi se to povedlo vidět líp. Neznali jsme se ještě moc, ale po exekuci si ke mně přisedl na bobek u skříně na chodbě, kam jsem se pokoušel uložit předpisově věci a slastně mi popisoval co viděl.

"To ti je děsnej rajc to vidět, já myslel že vyteču. A musí to strašně bolet, oni mu napupendovali do krve a ještě mu to polili lihem."

Docela jsem na něj koukal, Aleš byl ženatý a teď mu v trenkách naprosto zřetelně stálo péro. Pro mne to byla vítaná informace. Kluci nám totiž nepokrytě naznačili že pokud s nimi máme bydlet nezvykle na pokojích, rádi by nás podrobili různým rituálům, přesně tedy nám napráskali.

Druhou věcí bylo to, že od prvního momentu nám naznačovali cosi o „nových hulibrcích“, „o leštění jakýchsi holí“ a cosi i o induloně, zadku a údech. Nezbylo tedy než s Alešem a ještě druhým novicem absolventem svolat válečnou poradou. O povyšovacím rituálu jsme se dohodli rychle. Aleš byl pro, byl zvědavý jaké to je. Honza byl naopak proti, maximálně byl ochoten se nechat párkrát plesknout páskem, ale ne si nechat zadek rozsekat do krve. Ovšem to chtěli zas kluci.

Navíc při pupendu, které Aleš viděl, naplácali klukovi nerezovým pravítkem z počítařské

soupravy tak, že mu na vyholeném pupku slezla kůže a ještě mu to popálili lihem. Je to velká bolest, navíc při hojení se do rány přímíchají nově rostlé chloupky, prostě síla. Bolí to tak, že každý koho jsem viděl to dostávat se ztopořil, někdo i vystřík. Honzu jsme sice kritizovali že je srab, přitom měl nádherný svalnatý zadek a jelita by mu hrozně slušela.

S druhou věcí to bylo ještě složitější. Ve výrazovém slovníku kluků prošlých polepšovnamy jsme se moc nevyznali, ale vypadalo to že velmi záhy budeme v obraze. Zás tak blbí jsme nebyli, abychom nevěděli že v těchto zařízeních se homostyky vysloveně dovolují a že onanie je to poslední řešení. Teda ne že by to zrovna mně vadilo, jediný problém jsem viděl abych se neprozradil že géčko opravdu jsem.

Honza opět striktně odmítl, že by snad nějakého mazáka vykouril či mu nastavil svůj zadek a to ani při konstatování Aleše že na tom celkem nic není. „Navíc když to neuděláš, tak ti nikdo nepodrží a celou vojnu se budeš honit někde na hajzlu.“ Neuspěl.

Dál jsme to již řešili jen spolu. Aleš byl skvělý, narovinu řekl že jestli to budou kluci chtít, tak je klidně vykourí, až budeme mazáci tak si užijeme sami. Opět jsem koukal jak zjara. Aleš mne nenechal ani nadechnout:

„Proč bych si měl honit šaška sám, když mi to může někdo vyhulit? Stará mně kouří úplně normálně a může se po tom umlátit, navíc je perverzní a má to ráda i v zadku, že ji to víc bolí. No tak si to střihnu s někým mladým zajícem, o co jde.“